

imidlertid stadig tilbage, og der kan forhåbentlig her i det høje ting, også hos den højtærede finansminister, samles tilslutning til en ændring af loven.“

I sin besvarelse af forespørgslen udtalte *finansministeren* bl.a.:

„Det ærede medlem brugte den vending, at der var ikke noget at sige til, at den pågældende långiver forsøgte at slippe billigst muligt i skat. Jeg vil dertil sige, at den pågældende långiver for nogle dage siden har meddelt mig, at han ikke personligt havde ført de pågældende låneforhandlinger, derfor ikke var bekendt med, at de aftalte lånevilkår indebar en mulighed for en betydelig skattebesparelse, og efter at han var blevet bekendt med dette, havde han taget initiativ, som også det ærede medlem sagde, til at søge lånevilkårene ændret. Det er mig bekendt, at dette har fundet sted, således at lånene nu tegnes til parikurs og en dertil svarende høj lånerente.

Det er rigtigt, som det ærede medlem sagde, at der kan være andre tilfælde, hvor noget lignende kan foreligge. Derfor kan man ikke sige, at selve problemet er ude af verden, selvom det, som har rejst problemet, nu ikke mere eksisterer. Det, som gør denne sag vanskelig, er, at det er svært at sondre mellem de tilfælde, hvor man af tilfældige grunde og uden nogen bestemt tilgrundliggende hensigt får en vis kursdifference ved indfrielse af et lån eller et værdipapir, og de tilfælde, hvor man systematisk for at opnå en mindre skat arrangerer sig med en forholdsvis lav nominel rente og til gengæld en forholdsvis lav kurs, således at en betydelig del af den reelle rente udgøres af den kursdifference, man får ved indfrielsen.

Det, som man skulle finde frem til, var en skønmæssigt ansat grænse imellem de tilfælde, hvor der bevidst og systematisk søges opnået en skattemæssig fordel, og de mere normale tilfælde, hvor dette ikke gælder. Dette tror jeg man i nogen grad har kunnet gøre i praksis. Der er imidlertid sket det, at Højesteret ved en dom i fjor i et bestemt tilfælde har statueret, at den pågældende gevinst ved lånets indfrielse ikke kunne betragtes som skattepligtig indkomst. Jeg skal naturligvis ikke diskutere en højesteretsdom, vi må opfatte den som en fortolkning af skattelovens bestemmelser. Dette vil altså sige, at der herefter foreligger den situation, at Højesteret ikke skønner, at skatteloven, som den er formuleret i dag, tillader at betragte realisationsgevinster, i hvert fald som de forelå i det pågældende tilfælde, som skattepligtig indkomst. Det må naturligvis for lovgivningsmagten rejse det spørgsmål, om det så betyder, at skatteloven, som den er formuleret i dag, trænger til en ændring på dette punkt, fordi der kan være tilfælde, hvor det må være ønskeligt at beskatte den pågældende realisationsgevinst. Man kunne så overveje, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen antydede, at drage det ind under